

SWAZEK 9

I.M.I.

10. března 1909

Otec je jedno s Ježíšem. Ježíš se neustále dává duším.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, s malým Ježíškem v náručí. Zeptala jsem se Ho: "Řekni mi, můj maličký, co dělá Otec? A On: "**Otec je jedno se mnou, a proto všechno, co dělá Otec, dělám i já.**"

A já jsem dodala: "A co děláš se svatými? A on: "**Neustále se dávám; proto jsem jejich životem, radostí, štěstím, nesmírným dobrem, bez konce a bez hranic. Jsou Mnou naplněni, všechno nacházejí ve Mně - Já jsem pro ně vším a oni jsou vším pro Mě.**"

Když jsem to uslyšela, chtěla jsem Mu to zazlívat a řekla jsem Mu: "Svatým se dáváš neustále, ale mně tak skoupě a s přestávkami. Dokonce jsi mě nechal strávit část dne, aniž bys přišel. Někdy se musím obejít bez Tebe, až mě přepadá strach, že možná nepřijdeš ani do večera; tak žiji umírajíc, ale velmi krutou a nemilosrdnou smrtí. Přece jsi mi řekl, že mě velmi miluješ. A On: "**Má dcero, i tobě se neustále dávám - někdy osobně, někdy skrze milost, tu skrze světlo a mnoha jinými způsoby. Kromě toho, kdo může popřít, že tě velmi, velmi miluji?**"

V tu chvíli mě napadlo zeptat se, zda je můj stav Vůlí Boží - to bylo totiž potřebnější než to, co jsem Mu říkala. Řekla jsem mu to a On, místo aby mi odpověděl, se přiblížil k mým ústům a vložil mi do nich svůj jazyk, takže jsem už nebyla schopna mluvit. Mohla jsem jen něco nasát - ale nedokážu říct, co to bylo; a když ho stáhl, mohla jsem jen říct: "Pane, vrať se brzy - kdo ví, kdy se vrátíš." A On odpověděl: "Večer se vrátím." A zmizel.

1. dubna 1909

Ježíš zdobí duši drahokamy, které pocházejí z utrpení.

Protože jsem trpěla tak, že jsem se nemohla hýbat, obětovala jsem své malé utrpení spolu s Ježíšovým utrpením, s tou intenzitou lásky, s jakou chtěl oslatit Otce, napravit naše hříchy a získat všechna ta dobra, která svým utrpením nastolil. A řekla jsem si: "Budu to brát tak, jako by tato utrpení byla mým mučednictvím, jako by bolesti byly katy, jako by lůžko bylo křížem a moje nehybnost provazy, které mě drží spoutanou, abych se tak stala dražší a milejší pro své nejvyšší Dobro. Ale katy... ty nevidím. Kdo je tedy mým katem, který mě trýzní a trhá na kusy nejen na vnější straně mého těla, ale i v těch nejintimnějších částech, hluboko v mé duši - až cítím, že kruh mého života praská? Ach, mým katem je sám pozeňnaný Ježíš!

V tu chvíli mi téměř jako blesk z čistého nebe řekl: "**Má dcero, je pro tebe příliš velká čest, mít mě za svého kata. Chovám se právě tak jako ženich, který, když si musí zasnoubit svou nevěstu a poslat ji na veřejnost, aby měla krásný vzhled a byla ho hodna. Nevěří nikomu, ani nevěstě samotné, ale sám ji chce umýt, učesat, obléci, ozdobit drahokamy, diamanty. To je pro nevěstu velká čest; tím spíše, že nebude mít tyto starosti: "Budu se svému choti líbit, nebo ne? Bude se mu líbit, jak jsem se ozdobila, nebo mi bude vyčítat, že jsem hloupá, že jsem nedokázala odhadnout způsob, jak se mu nejlépe zalíbit?"**

Stejně tak to dělám se svými milovanými nevěstami. Láska, kterou k nim chovám, je tak velká, že nikomu nevěřím; jsem dokonce nucen působit jako jejich kat - ale milující kat. A tak ji tu umyji, tu učesu; tu ji trochu krásněji obléknu, tu ji ozdobím - ale ne drahokamy, které pocházejí ze země, což jsou věci všechny povrchní; spíše drahokamy, které nechávám vycházet z hloubi její duše, z nejintimnějších částí, a které se tvoří při dotyku mých prstů, které vytváří utrpení; a z utrpení pocházejí drahokamy. Proměňuje vůli ve zlato, a tato vůle

proměněná ve zlato mýma vlastníma rukama vyše všechny druhy věcí: nejkrásnější koruny, nejskvostnější šaty, nejvoňavější květiny, nejpříjemnější melodie. A svýma vlastníma rukama, jak je nechávám vytvořit, je stále aranžuju, aby ji zdobily víc a víc. To vše se děje s trpícími dušemi; nemám tedy pravdu, když ti říkám: "Je to pro Tebe příliš velká čest?"

5. května 1909

Utrpení vtiskne duši Ježíšovu svatost.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj dobrotivý Ježíš se nechal na chvíli slyšet a řekl mi svým sladkým slovem: "Má dcero, umrtvování, bída, strádání, utrpení, kříže těm, kdo je využívají, neslouží k ničemu jinému než k tomu, aby v duši dobře zapůsobily na mou Svatost, jako by se neustále zkrášlovala všemi rozmanitými božskými barvami. Ba co víc, nejsou ničím jiným než mnoha nebeskými vůněmi, jimiž duše zůstává zcela provoněna."

8. května 1909

Kdo mnoho mluví, je prázdný od Boha.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, můj milý Ježíš se na chvíli zjevil a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo mnoho mluví, ukazuje, že je ve svém nitru prázdný, zatímco ten, kdo je naplněn Bohem, nachází ve svém nitru více chuti a nechce ji ztratit; nemluví skoro vůbec a jen z nutnosti. A i když mluví, nikdy se nevzdaluje ze svého nitra a snaží se, jak jen může, zapůsobit na druhé tím, co cítí v sobě. Naproti tomu ten, kdo hodně mluví, je nejen prázdný od Boha, ale svým velkým mluvením se snaží vyprázdnit od Boha i druhé."

16. května 1909

Slunce je symbolem milosti.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, Slunce je symbolem milosti. Když najde prázdnotu, ať je to třeba jeskyně, klenba, puklina, díra, pokud je tam prázdný prostor a malý otvor, kterým může proniknout, vstoupí a vše naplní světlem; ani tím nezmenší své světlo v ostatních prostorách. A pokud jeho světlo neosvětluje více, není to proto, že by mu chybělo světlo, ale spíše proto, že chybí prostor, v němž by mohlo své světlo více rozptýlit. Tak je tomu i s mou Milostí: více než majestátní Slunce obklopuje všechny tvory svým blahodárným vlivem; nevstupuje však jinak než do prázdných srdcí - kolik prázdného prostoru najde, tolik světla nechá do srdcí proniknout.

Jak tedy tyto prázdnoty vznikají? Pokora je motyka, která prázdnotu vykopává a formuje. Odpoutání se od všeho a také od sebe sama je prázdnota sama. Okénkem k tomu, aby do této prázdnoty mohla vstoupit Milost světla, je důvěra v Boha a nedůvěra v sebe sama. Proto kolik má člověk důvěry, tolik zvětšuje dveře, aby mohl vpustit Světlo a přijmout více Milosti. Strážcem, který uchovává světlo a rozšiřuje je, je pokoj."

20. května 1909

Láska k Bohu převyšuje všechno.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, On se sotva zjevil v záblesku světla a řekl mi: "**Má dcero, nic nemůže překonat Lásku - ani učení, ani důstojnost, a už vůbec ne vznešenost. Nanejvýš mě může více či méně poznat ten, kdo je používá k tomu, aby si kolem Mé Bytosti vytvářel spekulace; kdo však dosáhne toho, aby si ze Mě udělal svůj vlastní cíl? Láska. Kdo dospěje k tomu, že Mě bude jíst jako člověk jídlo? Láska. Ten, kdo Mě miluje, Mě pojídá; ten, kdo Mě miluje, nachází Mou Bytost ztotožněnou s každou částí své bytosti. Mezi tím, kdo Mě skutečně miluje, a ostatními, ať už jsou jejich podmínky nebo vlastnosti jakékoli, je stejný rozdíl jako mezi tím, kdo zná nějaký vzácný předmět, váží si ho, cení si ho, ale nepatří mu, a tím, kdo tento vzácný předmět vlastní jako svůj vlastní. Kdo je mezi nimi šťastnější: ten, kdo jej zná, nebo ten, kdo jej vlastní? Určitě ten, kdo jej vlastní. Láska tedy vynahrazuje nauku a překonává ji; vynahrazuje důstojnost a překonává všechny důstojnosti a poskytuje člověku božskou důstojnost. Vynahrazuje všechno a překonává všechno."**

22. května 1909

Sladké tóny lásky.

Dnes ráno, po svatém přijímání, blahoslavený Ježíš nepřicházel; po dlouhém čekání mezi bděním a spánkem, jsem viděla, že čas plyne a Ježíš nepřichází. Chtěla jsem se probudit ze spánku, ale zároveň jsem chtěla zůstat, protože jsem cítila v srdci muka, že jsem Ho neviděla. Připadala jsem si jako dítě, které chce spát a je násilím probuzeno. Začne dělat povyk a plakat; ve svém povyku jsem si však při snaze probudit se vnitřně říkala: "Jaké hořké odloučení! Cítím se bez života, a přece žiji - ale život je těžší než smrt. Kéž by však mé strádání bylo z lásky k tobě; z lásky k tobě hořkost, kterou cítím; z lásky k tobě mé zmučené srdce; z lásky k tobě život, který necítím, ačkoli žiji. Ale aby Ti to bylo milejší, spojuji toto své utrpení s intenzitou Tvé Lásky a spolu se svou Ti nabízím i Tvoji vlastní Lásku.

Ale když jsem to říkala, pohnul se v mém nitru a řekl mi: "**Jak sladký a lahodný je pro můj sluch tón Lásky. Řekni to, řekni to ještě jednou - zopakuj to znovu; rozvesel můj sluch těmito tóny Lásky, tak harmonickými, které sestupují hluboko do mého Srdce a zcela mě potěší."**

Ale kdo by tomu věřil? Stydím se to říct... Vzdorovitě jsem odpověděla: "Nechci to říkat - Ty budeš mít radost, zatímco já ještě větší hořkost." Můj sladký Ježíš mlčel, jako by se mu má odpověď nelíbila. Jakmile jsem se probudila, mnohokrát jsem zopakovala své milostné vzkazy. Po celý den se však nenechal slyšet ani vidět.

25. května 1909

Ježíš zahanbuje duši láskou.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš nepřicházel, ale po celý den jsem cítila, jako by nade mnou byl někdo, kdo mi nedovolí promarnit ani minutu času, ale udržuje mě v neustálé modlitbě. Jedna myšlenka mě chtěla rozptýlit tím, že mi řekla: "Když Pán nepřichází, modlíš se víc, jsi pozornější, a tím mu dáváš důvod, aby nepřišel. Pán by totiž mohl říci: "Protože se chová lépe, když nepřicházím, je lepší, když ji o sebe připravím."

Protože jsem nemohla ztrácet čas nasloucháním tomu, co mi říká moje myšlenka, abych jí zavřela dveře před nosem, řekla jsem si: "Čím víc nepřichází, tím více ho chci zahanbit láskou. Nechci Mu dát šanci - to je to, co chci udělat. A může si dělat, co chce." Aniž bych přemýšlela o nesmyslech, které mi moje myšlenky říkaly, pokračovala jsem v tom, co jsem měla dělat.

Večer jsem si však na to ani nevzpomněla. Přišel blahoslavený Ježíš a téměř s úsměvem mi řekl: "**Bravo, bravo, moje milovaná, která mě chceš zahanbit láskou! Říkám ti však: nikdy Mě nezahanbíš, a pokud se ti někdy zdá, že Mě zahanbíš láskou, jsem to Já, kdo ti k tomu dává svobodu, protože jediná úleva a věc, kterou mám od tvorů nejraději, je láska. Ve skutečnosti jsem to byl Já, kdo tě žádal, aby ses modlila, kdo se modlil s tebou, kdo ti nedal oddechnout. A tak místo abych byl zahanben Já, zahanbil jsem tebe láskou; a protože jsi byla celá naplněna láskou a byla jsi jí zahanbena a myslela sis, že mě zahanbuješ svou láskou. Říkám ti však: dokud se snažíš více Mě milovat, mám radost z těchto tvých omylů a dělám z nich žert mezi Mnou a tebou.**"

14. července 1909

Jedině Bůh může vlévat do duše pokoj.

Prožívala jsem velmi trpké chvíle kvůli nepřítomnosti blahoslaveného Ježíše; nanejvýš se zviditelňoval jako stín a blesk, a někdy se zdálo, že i blesk uniká. Mou mysl trápila tato myšlenka: "Jak krutě mě opustil! Ale Ježíš je tak dobrý... Ach! Možná to nebyl On, kdo přicházel - Jeho dobrota by mi to neudělala. Kdo ví, jestli to byl ďábel, nebo moje fantazie, nebo sny..." Ale moje nitro to nechtělo slyšet - chtělo zůstat v klidu a zdálo se, že ho všechno rozčiluje. Stále více pronikalo do Boží Vůle, skrývalo se v ní, upadalo do hlubokého spánku v Jeho Svaté Vůli - a zde není možné se probudit. Zdá se, že dobrý Ježíš ji natolik uzavírá do své Vůle, že nedovolí najít ani dveře, aby zaklepala a uslyšela, že ji Ježíš opustil; a tak spí a zůstává v klidu. Když nedostane žádnou odpověď, řekne si mysl: "Jsem snad jediná, kdo by se měl zlobit? I já se chci uklidnit a plnit Boží vůli. Ať přijde cokoli... ať přijde - pokud budu plnit Jeho svatou Vůli. To je můj současný stav.

Dnes ráno, když jsem přemýšlel o tom, co jsem řekla výše, mi dobrý Ježíš řekl: "**Má dcero, kdyby to byly fantazie, sny, démoni, neměli by takovou sílu, aby ti dali svatozář pokoje - a ne na jeden den, ale až na pětadvacet let. Nikdo by nedokázal způsobit, aby v tobě i mimo tebe vanula ta aura sladkého míru - jen Ten, který je sám Pokoj; a kdyby Ho mohl překvapit jediný závan neklidu, přestal by být Bohem - Jeho Majestát by byl zastřen, Jeho velikost zmenšena, Jeho moc oslabena... Celkově by celá Božská bytost dostala otřes. Ten, který tě vlastní a koho vlastníš ty, je nad tebou; nepřetržitě nad tebou bdí, aby se neobjevil jakýkoli závan narušení. Pamatuj, že při všech svých příchodech jsem tě vždycky napravil, pokud v tobě byl jen závan neklidu; a nic by Mě nepotěšilo víc, než kdybich tě neviděl v naprostém klidu; a teprve tehdy bych od tebe zmizel, až bych tě zase viděl celou klidnou. Fantazie, sny a tím méně ďábel tuto ctnost nemají; a ještě méně ji mohou dát druhým. Proto se uklidni a nebuď nevděčná.**"

24. července 1909

Vše, co duše dělá z lásky k Bohu, vstupuje do něj a proměňuje se v jeho vlastní dílo.

Přemýšlela jsem o bídě svého nynějšího stavu a říkala jsem si: "Všechno pro mě skončilo! Dobrý Ježíš na všechno zapomněl! Už si nevzpomíná na mé těžkosti, na utrpení, kterým jsem prošla z lásky k Němu během mnoha let na lůžku. A tak se moje mysl stále vracela k některým konkrétním utrpení, a to k těm nejtěžším, kterými jsem prošla. V té chvíli mi na to řekl blahoslavený Ježíš: "**Má dcero, všechno, co je vykonáno z lásky ke mně, vstupuje do mě a proměňuje se v mé vlastní skutky; a protože mé skutky jsou pro dobro všech - to znamená pro duše poutníků, kajících a vítězů -, všechno, co jsi pro mě vykonala a vytrpěla, je přítomno ve mně a koná svou službu pro dobro všech, stejně jako mé skutky. Chceš je raději vzít zpět k sobě?"**

Odpověděla jsem: "Nikdy, Pane! Ale přesto jsem o tom dál přemýšlela, poněkud vyrušena ze své obvyklé vnitřní práce, a dobrý Ježíš opakoval: "Nechceš to zastavit? Já tě přiměji, abys s tím přestala." A umístil se do mého nitra, modlil se silným hlasem a říkal vše, co jsem měla říkat. Když jsem to viděla, zastyděla jsem se a následovala jsem dobrého Ježíše; a když viděl, že už ničemu jinému nevěnuji pozornost, tak zmlkl; a já jsem zůstala sama a dělala to, co jsem zvyklá dělat.

27. července 1909

Duše je Ježíšovou hračkou na zemi.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, pomyslela jsem si: "Proč jsem tady? Už nejsem k ničemu. On nepřichází a já jsem zůstala jako zbytečný předmět, protože bez Něho nemám žádnou cenu, nic netrpím. K čemu je tedy dobré mě ještě držet na zemi?". A On, jen se mihl kolem, mi řekl: "**Má dcero, držím si tě pro zábavu, a hračky se přece nedrží vždycky v rukou. Mnohdy se jich člověk nedotkne i měsíce a měsíce, ale přesto, když po ní majitel té hračky zatouží, nepřestane mu tvořit zábavu. Chceš snad, abych na zemi neměl ani jednu hračku? Dovol Mi, abych se s tebou bavil na zemi, jak se mi zlíbí, a já ti za to dovolím, aby ses se Mnou bavila v nebi.**"

29. července 1909

Mír je božská ctnost.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a řekla jsem si: "Proč se Pán tak stará o to, aby do mě nevstoupil žádný dech neklidu a abych ve všem zachovávala pokoj? Zdá se, že ho nic netěší, ať už jsou to sebevětší skutky, hrdinské činy, strašná utrpení... Zdá se, že zkoumá duši a když duše při všech těch věcech, nemá pokoj, je mu to odporné a duše se mu nelíbí". V tu chvíli se dal slyšet a důstojným a imponantním hlasem mi na mé "proč" odpověděl: "**Protože mír je božská ctnost, zatímco ostatní ctnosti jsou lidské. A tak jakákoli ctnost, není-li korunována pokojem, nemůže být nazývána ctností - nýbrž neřestí. Proto si tolik cením pokoje - protože pokoj je nejjistější známkou toho, že člověk trpí a pracuje pro Mne. Je to dědictví, které dávám svým dětem z věčného pokoje, který budou mít se Mnou v nebi.**"

2. srpna 1909

Duše: hračka ze zlata a diamantů.

Přemýšlela jsem o tom, co jsem napsala 27. minulého měsíce, a řekla jsem si: "Myslela jsem si, že jsem něco v rukou Pána, a přitom jsem jen hračka! Jak ubohý předmět jsem! Hračky mohou být z hlíny, z papíru, z měkkého, pružného materiálu, takže stačí, aby spadly na zem - nebo stačí sebemenší nepříjemnost, aby se rozbily; a protože už nejsou pro hru užitečné, jsou vyhozeny. Ach, můj Dobrotivý, jak mě tísní pomýšlení, že mě jednoho dne zahodíš! A dobrý Ježíš se nechal slyšet a řekl mi: "**Má dcero, netrap se. Když jsou hračky z nekvalitního materiálu a rozbijí se, člověk je vyhodí; kdyby však byly ze zlata nebo z diamantů či z jiného drahého materiálu, jsou opraveny a znovu slouží k zábavě toho, kdo má to štěstí, že je vlastní. Tak jsi pro mne hračkou z nejjistějšího zlata, protože máš v sobě Můj Obraz. A protože jsem zaplatil cenu Svě Krve, abych vás koupil, jste ozdobeni podobou Mého utrpení. Proto nejsi bezcenný předmět, který bych mohl zahodit; spíše mě to velmi stojí. Můžeš být klidná - nehrozí, že bych tě mohl zahodit.**"

1. října 1909

Ježíš vše v duši počítá, váží a měří, aby se nic neztratilo a aby se jí vše vrátilo.

Velmi jsem se trápila kvůli svému špatnému stavu, cítila jsem se sama sobě odpornou a před Bohem ohavnou. Připadalo mi, jako by mě Pán nechal na půli cesty, a bez Něho cítím, že nemohu jít dál. Cítím, že už mě nechce použít, aby ušetřil svět trestů, proto mi vzal kříž a trní; přerušil veškerou mou účast na Jeho utrpení. Jediné, co vidím, je, že chce, abych zůstala v pokoji. Můj Bože, jaká bolest! Kdybys mě Ty sám neodvrátil od těchto ztrát - křížů, Tebe a všeho, zemřela bych žalem. Ach, kdyby nebylo Tvé svaté vůle, do jakého moře problémů bych se propadla! Ach, chraň mě stále ve své Svaté Vůli - to mi stačí.

Ted', když jsem byla ve svém obvyklém stavu, jsem plakala a říkala si: "Dobrý Ježíš na mě nebere ohled, ani léta na lůžku, ani oběti - nic; jinak by mě neopustil - a plakala jsem a plakala. V tu chvíli jsem cítila, jak se pohybuje v mém nitru, a ztratila jsem vědomí, ale i mimo sebe jsem stále plakala. Pak, jako by se v mém nitru otevřely dveře, jsem uviděla Ježíše. Cítila jsem se rozrušená a nic jsem Mu neřekla, jen jsem plakala. **Ježíš mi řekl: "Uklidni se, uklidni se, neplač; když pláčeš, cítím, jak se to mého Srdce dotýká, a omdlévám láskou k tobě. Chceš snad kvůli své lásce zvětšit mé bolesti?"**

Pak se vznešeně usadil, jako by seděl na trůnu v mém srdci, a zdálo se, že drží v ruce pero a píše; obrátil se ke mně a řekl: "Hle, jestli neberu v úvahu tvé věci - nejen léta na lůžku, oběti, ale dokonce i myšlenky, které pro Mne máš. Píšu tvé náklonnosti, tvé touhy – všechno. Dokonce i to, co bys chtěla dělat nebo trpět, ale neděláš to, protože ti to nedopřejí. Všechno počítám, vážím a měřím, aby se nic neztratilo a abyste mohli být zachráněni pro budoucnost. A když si to zapíšu, uchovám to ve svém Srdci."

Pak, ani nevím jak, jsem se ocitla v Ježíši, zatímco předtím jsem byla ve svém nitru. Zdálo se mi, že Ježíšova hlava je na místě mé hlavy a všechny mé údy slouží jako jeho tělo; a opakoval: "**Podívejte se, jak vás střežím - jako údy svého těla**"; a zmizel. Po chvíli, když jsem se dál trápila a každou chvíli propukala v pláč, se Ježíš vrátil a řekl mi: "**Má dcero, odvahu, neopustil jsem tě, spíše jsem se skryl, protože kdybys se nechal vidět jako dříve, všude bys mě spoutala a já bych nemohl svět v ničem trestat. Neopustil jsem tě ani na půli cesty; copak si nepamatuješ, co jsou to poslední léta tvého života? Jsou to léta, která chce tvůj zpovědník. Nepamatuješ se, že ne jednou, ale až čtyřikrát nebo pětkrát ses ocitla v boji se Mnou - chtěl jsem tě vzít s sebou a ty jsi mi říkala, že poslušnost nechce; a zatímco jsem tě připravoval, abych tě vzal s sebou, byl jsem nucen tě zase opustit? Podívej se nyní na následky, které neseš; jsou to roky čekání a trpělivosti. Láska a poslušnost mají své trny, které otevírají velké rány a způsobují, že srdce krvácí; ale díky nim kvetou ty nejrudější, nejvoňavější a nejkrásnější růže. Ostatně, když jsem ve tvém zpovědníkovi viděl ovoce jeho dobré vůle a lásky a strachu, aby svět nebyl potrestán – spolupracoval jsem s ním; ale kdybys nenašel nikoho, kdo by se ke mně modlil a přimlouval, určitě bys tu nebyla. Ale pojď - odvahu, vyhanství přece jen nebude příliš dlouhé a slibuji ti, že přijde den, kdy už nikomu nedovolím, aby mě porazil."**

Kdo by řekl, v jakých hořkostech plavu - utěšená, ano, ale také rozhořčená až do morku kostí. Nemohu si na to vzpomenout, aniž bych se rozplakala. Když jsem to vyprávěla zpovědníkovi, žár mých slz byl takový, že se zdálo, že se na něj rozzlobím; a opravdu jsem mu řekla: "Ty jsi příčinou mých potíží."

4. října 1909

Abychom mohli dělat to, co dělá Ježíš, musíme přestat myslet na sebe.

Pokračujíc ve svém stavu utrpení a ztráty mého blahoslaveného Ježíše, zabývala jsem se ve svém nitru podle svého obvyklého způsobu hodinami umučení. Hodina, o které mluvím, je ta, v níž Ježíš na sebe vzal těžké dřevo kříže. Celý svět byl pro mě přítomný: minulost, přítomnost i budoucnost. Celá moje představivost jako by viděla všechny hříchy všech generací, které tlačily a téměř drtily dobrotivého Ježíše; natolik, že kříž nebyl ničím jiným než větvičkou slámy - stínem váhy ve srovnání se všemi hříchy. Snažila jsem se přiblížit k Ježíši a říkal jsem: "Hle, můj Živote, mé Dobro, zůstanu zde na místě všech. Vidíš, kolik vln rouhání? Jsem tu, abych opakovala, že Ti za všechny žehnám. Kolik vln hořkosti, nenávisti, pohrdání, nevděku, tak málo lásky! A já Tě chci za všechny konejšit, za všechny Tě milovat, za všechny Ti děkovat, za všechny Tě uctívat. Ale mé odškodnění je chladné, skromné, konečné. Ty, kterého urážíme, jsi nekonečný, proto chci učinit nekonečnými i své nápravy a svou lásku; a aby byla nekonečná, nesmírná, spojuji se s Tebou, s Tvým vlastním Božstvím - ba co víc, s Otcem a Duchem Svatým, a žehnám Ti Tvým vlastním požehnáním, miluji Tě Tvou Láskou, konejším Tě Tvou vlastní sladkostí, ctím Tě, klaním se Ti, jak to děláte mezi sebou, mezi svými božskými osobami. Ale kdo může říct, jaké nesmysly jsem říkala? Nikdy bych neskončila, kdybych chtěla říct všechno. Když se ocitám v Hodinách umučení, cítím, že spolu s Ježíšem i já objímám nesmírnost jeho díla; a za všechny a za každého oslavuji Boha, napravuji, činím zadostiučinění, a proto je pro mě těžké říci všechno. Při tom mě napadla myšlenka: "Přemýšlíš o hříších druhých - a co ty sama? Mysli na sebe, napravuj za sebe. Pokusila jsem se tedy přemýšlet o svých špatnostech, na Ježíšovo strádání způsobené mými hříchy, a rozplakala jsem se nad svým velkým neštěstím. V tu chvíli se v mém nitru pohnul můj vždy milý Ježíš a rozumným hlasem mi řekl: **"Chceš se soudit? Dílo tvého nitra není tvoje, ale moje; nedělej nic jiného, než že mě následuj – ostatní dělám sám. Musíš přestat myslet na sebe, nesmíš dělat nic jiného než to, co chci Já, a Já se postarám o tvé hříchy. Kdo ti může prokázat více dobra - ty sama, nebo Já?" A dal najevo, že se mu to nelíbí.**

Začala jsem ho tedy následovat, ale po chvíli, když jsem se dostala k dalšímu bodu cesty na Kalvárii, kde jsem více než jinde pronikala do různých Ježíšových záměrů, mi jedna myšlenka řekla: "Musíš přestat myslet nejen na to, že se posvěcuješ, ale také na to, že jsi spasena. Copak nevidíš, že sama o sobě nejsi k ničemu dobrá? Co dobrého ti může přinést, když to budeš dělat pro druhé?". Obrátila jsem se k Ježíši a řekla jsem mu: "Můj Ježíši, není Tvá krev, Tvé utrpení, Tvůj kříž pro mě? Byla jsem tak špatná, že když jsem je svými hříchy pošlapala, možná jsi je pro mě vyčerpál. Ale, prosím Tě, odpusť mi, a jestli mi nechceš odpustit, nech mi svou Vůli a já budu spokojena. Tvá Vůle je pro mě vším. Zůstala jsem sama bez Tebe a jen Ty můžeš znát ztrátu, kterou jsem utrpěla. Nemám nikoho; tvorové bez Tebe mě nudí; cítím, že jsem v tomto vězení svého těla jako otrok v řetězech. Alespoň mi prosím neodmítej svou Svatou Vůli! A tak, když jsem o tom přemýšlela, jsem se opět vyrušila ze svého nitra; a Ježíš mi opět dal slyšet svůj hlas, hlasitější a působivější, jak říká: **"Nechceš přestat? Chceš promarnit mé dílo v tobě?"** "Ne," odpověděla jsem. Nevím... jako by mi umlčel mysl, snažila jsem se ho následovat.

6. října 1909

Ctnosti pravé lásky jsou: vše očistit, nad vším zvítězit a všeho dosáhnout.

Po svatém přijímání za mnou na chvíli přišel můj věčně milovaný Ježíš, a protože jsem se zpovědníkem hovořila o podstatě pravé lásky, chtěla jsem se Ježíše zeptat, zda mám pravdu,

nebo ne, a on mi řekl: "Má dcero, je to přesně tak, jak říkáš, že pravá láska všechno usnadňuje, odstraňuje všechny strach, všechny pochybnosti. Celé její umění spočívá v ovládnutí milované osoby; a když ji učiní svou, sama láska jí poskytne prostředky, aby si získané uchovala. Nuže, jaký strach, jakou pochybnost může mít duše o něčem, co jí patří? V co nemůže doufat? Ba co víc, když si to přivlastní, láska se stává odvážnou a dosahuje až neuvěřitelných excesů. Pravá láska dokáže říci: "Už není *tvoje* a *moje* - já jsem tvůj a ty jsi můj; můžeme tedy jeden druhým disponovat, těšit se jeden z druhého, užívat si jeden druhého. Když jsem tě získal, chci tě používat, jak se mi líbí.

Jak může duše v tomto stavu pravé lásky hledat vady, bídu, slabosti, když jí získaný objekt všechno snáší, vším ji zdobí a objekt, který vlastní, ji neustále očišťuje? To jsou ctnosti pravé lásky: vše očišťovat, nad vším vítězit, všeho dosáhnout. Jaká může být vlastně láska k někomu, koho se člověk bojí, o kterém pochybuje, od kterého si neslibuje všechno? Láska by ztratila to nejlepší ze svých vlastností. Je pravda, že i u svatých je to vidět; a to ukazuje, že u svatých může být láska nedokonalá a může mít svou rozmanitost podle stavu, v němž se nacházejí.

U tebe je to úplně jinak: protože máš být se Mnou v nebi a obětovala jsi to pro lásku k poslušnosti a k bližnímu, potvrdila se v tobě láska, potvrdila se vůle neurážet Mě. Proto je tvůj život jako život, který již proběhl, a proto necítíš tíhu svých trápení. Buď tedy dobře pozorná k tomu, co ti sluší, a na to, abys Mě milovala až k nekonečné Lásce."

7. října 1909

Ježíšova opatrnost a žárlivost při obklopování duší i těl tvorů trním.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, má žárlivost a opatrnost, kterou mám ke svým tvorům, je tak velká, že jsem nucen je obklopit trním na duši i na těle, aby nezahynuli, aby je trní uchránilo od bláta, které by je mohlo ušpinit. Proto, má dcero, obklopuji trním - to znamená hořkostmi, strádáním, různými vnitřními stavy - také svá největší dobrodiní, jimiž obdarovávám duše, které jsou mi drahé, aby je toto trní nejen uchránilo, ale zabránilo jejich ušpinění bahnem lásky k sobě a podobně." A zmizel.

14. října 1909

Důkazy, že k Luise chodí Ježíš.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že mám v náručí dítě; z jednoho se staly tři a já se do nich celý ponořil. Když ráno přišel zpovědník, zeptal se mě, zda přišel Ježíš, a já mu řekla, co je napsáno výše, aniž bych dodala cokoli dalšího. Zpovědník mi řekl: "Copak ti nic neřekl? Copak jsi nic nepochopila?"

A já: "Neumím to říct dobře. A on pokračoval: "Byla tu celá Trojice a ty neumíš nic říct? Stala jsi ses ještě víc hloupou - to ukazuje, že to jsou sny". A já: "Ano, je pravda, že jsou to sny." A on: "Ano, je to pravda. Pokračoval v dalších řečech, a zatímco zpovědník mluvil, cítila jsem se sevřená, tak velmi pevně, Ježíšovou náručí, až jsem ztratila vědomí; a Ježíš mi řekl: "**Kdo to chce obtěžovat mou dceru?**" A já: "Zpovědník má pravdu; protože nejsem schopna nic říct, nemají žádné znamení, že je to Ježíš Kristus, který ke mně přichází. A Ježíš pokračoval: "**Chovám se k tobě jako moře k člověku, který by šel a ponořil se do mořské hlubiny. Zcela tě ponořím do své bytosti takovým způsobem, že všechny tvé smysly zůstanou zaplaveny; a to takovým způsobem, že kdybys chtěla mluvit o mé nesmírnosti, hloubce a výšce, můžeš jen říci, že jsou tak velké, že ses v nich ztratila. Chceš-li mluvit o mých rozkoších, o mých**

vlastnostech, můžeš říci, že je jich tolik a tolik, že když jsi chtěla otevřít ústa, abys je spočítala, utopila ses v nich; a tak je to i se vším ostatním. Ostatně, - nedal jsem žádné znamení, že bych to byl já? To není pravda. Kdo tě držel v posteli dvaadvacet let, aniž by tě zlomil, s naprostým klidem a trpělivostí? Byla to snad jejich ctnost, nebo moje ctnost? A co teprve zkoušky, které ti dělali v prvních letech tohoto tvého stavu, nebo to, že tě nutili zůstat nehybnou deset, sedm či osmnáct dní, aniž bys přijala jakoukoli nezbytnou stravu. Byli to snad oni, kdo tě udržovali, nebo jsem to byl já?"

Pak jsem se vrátila do sebe, protože mě zpovědník zavola. Když pak zpovědník sloužil mši svatou, přijala jsem svaté přijímání a Ježíš se vrátil. Stěžovala jsem si Ježíši, že nepřichází jako dřív, že se zdá, že se jeho velká láska ke mně změnila v chlad... "Je pravda, že když že když si ti stěžuji, vždy se vymlouváš - že chceš trestat, a proto nepřicházíš; ale já tomu nevěřím. Kdoví, jaké zlo je v mé duši, a kvůli němu nepřicházíš. Řekni mi to aspoň, protože za každou cenu, i za cenu toho, že položím život, to odstraním; ale bez Tebe nemohu být. Mysli si, co chceš; takhle nemohu dál - ani s Tebou na zemi, ani s Tebou v nebi. A blahoslavený Ježíš mě přerušil a řekl mi: "**Uklidni se, uklidni se, nejsem od tebe daleko, ale jsem stále s tebou. Nevidíš mě vždycky, ale jsem vždycky s tebou, ba co víc, jsem v tvém nitru, abych si odpočinul, a když mě hledáš a trpělivě snášíš mé strádání, obklopuješ mě květinami, abych se potěšil a mohl ještě klidněji odpočívat.**"

Když to říkal, zdálo se, jako by Ho obklopovalo mnoho různých květin, které ho téměř zakrývaly. Pak dodal: "**Nevěříš, že tě o Sebe připravuji, abych trestal, ale je to tak. Až to budeš nejméně čekat, uslyšíš o věcech, které se stanou.**" A zatímco to říkal, ukázal mi ve světě války, revoluce proti Církvi, hořící kostely - a to bylo téměř nevyhnutelné.

2. listopadu 1909

Nikdy bychom se neměli dívat na minulost, ale na přítomnost.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o svých minulých věcech a požehnaný Ježíš, který se mi jen na chvíli zjevil, mi řekl: "**Má dcero, nedívej se na minulost, protože minulost je již ve Mně a může tě rozptylovat a může tě přimět k tomu, že si spleteš ten malý kousek cesty, který ti zbývá ujít. Ve skutečnosti tě tvé obrácení se do minulosti nutí zpomalit tempo na současné cestě, a tak ztrácíš čas a nepostupuješ na své cestě. Na druhou stranu, když se budete dívat pouze na přítomnost, budete mít více odvahy, zůstanete těsněji spojeni se Mnou, budete více postupovat na své cestě a nebude hrozit, že se zmýlíte.**"

4. listopadu 1909

Bůh svou blažeností činí celé nebe blaženým, protože v Něm je všechno v harmonii.

Když jsem přijala svaté přijímání, říkala jsem svému milovanému Ježíši: "Nyní jsem s Tebou pevně spojena, ba co víc, jsem s Tebou ztotožněna. Jsme-li jedna jediná věc, zanechávám v Tobě své bytí a přijímám Tvé. Tak Ti zanechávám svou mysl a беру si Tvou, zanechávám Ti své oči, svá ústa, své srdce, své ruce, své kroky... Ó, jak budu od této chvíle šťastná! Budu myslet Tvou myslí, budu se dívat Tvým pohledem, budu mluvit Tvými ústy, budu milovat Tvým Srdcem, budu pracovat Tvýma rukama, budu chodit Tvýma nohama... A když mě něco napadne, řeknu: "Zanechala jsem své bytí v Ježíši a vzala jsem si Jeho vlastní - jdi k Ježíši a On ti za mě odpoví." - "Ó, jak se cítím šťastná! Ach ano, беру si od Tebe i Tvoji blaženost, není-liž pravda, Ježíši? Ale, můj Živote a mé Dobro, Ty svou blažeností obšťastňuješ celé nebe, a já, která si беру Tvé požehnání, nečiním šťastným nikoho.. A Ježíš mi řekl: "**Má dcero, i ty, když přijmeš celé mé Bytí spolu s mým požehnáním, můžeš učinit blaženými ostatní. Proč**

má moje Bytost ctnost činit šťastnou? Protože ve mně je všechno harmonie, jedna ctnost ladí s druhou: spravedlnost s milosrdenstvím, svatost s krásou, moudrost se silou, nesmírnost s hloubkou a výškou, a tak i se všemi ostatními. Všechno je ve Mně harmonie - nic není v rozporu. Tyto harmonie Mě činí blaženým a činí šťastným všechny, kdo se ke Mně přibližují. Když tedy přijímáš Mou Bytost, dbej na to, aby všechny ctnosti mezi sebou souzněly, a tato harmonie přinese blaženost všem, kdo se k tobě přiblíží, protože když ve všem v tobě uvidí dobrotu, sladkost, trpělivost, lásku, rovnováhu ve všem, budou se cítit šťastní, že jsou ti nablízku.“

6. listopadu 1909

Ježíšovo strádání očisťuje a stravuje duši.

Naříkala jsem na Ježíše kvůli jeho nepřítomnosti a jen na chvíli se zviditelnil, řekl mi: "Má dcero, kříž sjednocuje duši stále těsněji se Mnou. Tato strádání, kterými trpíš, tě nutí létat nad sebe, protože když v sobě nenajdeš Toho, kterého miluješ, život se ti stává nudným, všechny věci, které tě obklopují, tě otravují a ty se nemáš o co opřít. Zdá se, že v tobě chybí Ten, o něhož jediného ses dříve opírala, a proto duše stále letí a letí, dokud se od všeho neočistí, až se stráví; a v těchto pohromách ti tvůj Ježíš dá poslední polibek a ty se ocitneš v nebi. Nejsi šťastná?"

9. listopadu 1909

Ježíšova zábava, když duše působí spolu s ním.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že vidím našeho Pána, jak ve mně rozpřahuje své ruce a hraje svými rukama malou sonátu na varhany, zatímco je ve mně. Ježíš se hrou bavil. Řekla jsem Mu: "Ó, jak dobře se bavíš! A Ježíš: "Ano, bavím. Musíš vědět, že od té doby, co jsi se mnou dělala své věci společně - to znamená, že jsi mě milovala mou láskou, zbožňovala jsi mě mými adoracemi, opravovala jsi mými vlastními opravami a tak i se vším ostatním -, jsou v tobě věci nesmírné, stejně jako moje vlastní, a toto spojení vytvořilo tyto varhany. Však pokaždé, když něco víc trpíš, přidáš ještě jeden tón, a já si hned přijdu zahrát svou malou sonátu, abych viděl, jaký zvuk tento nový tón vydává; a užívám si ještě jednu zábavu. Čím více tedy trpíte, tím více harmonie přidáváte do mých varhan a já se více bavím."

16. listopadu 1909

Hřích je jedinou poruchou v duši.

Po hořkých dnech strádání, kdy jsem přijala svaté přijímání, jsem si stěžovala blahoslavenému Ježíši a říkala jsem mu: "Opravdu se zdá, že mě chceš úplně opustit, ale řekni mi alespoň: chceš, abych se z tohoto stavu dostala? Kdo ví, jaký nepořádek je ve mně, protože jsi odešel. Řekni mi to, neboť ti ze srdce slibuji, že se napravím."

A Ježíš: "Dcero, nelekej se. Když tě přimějí ztratit vědomí, zůstaň klidná; když tě nepřimějí, zůstaň ještě klidnější a neztrácej čas. Ať se ti stane cokoli, vezmi vše z mých rukou; nemohu tvůj stav na několik dní pozastavit? Co se týče nepořádku, řekl bych ti to. Víš, co vnáší do duše nepořádek? Pouze hřích, i ten nejmenší. Ach, jak ji deformuje, bere jí barvu, oslabuje! Ale vnitřní stavy, strádání jí neškodí. Proto si dávej pozor, abys mě neurazila, byť jen nepatrně, a neměj strach z nepořádku ve své duši."

A já: "Ale Pane, ve mně musí být něco špatného. Dříve jsi nedělal nic jiného, než že jsi přicházel a odcházel, a při těchto návštěvách jsi mě nutil přijímat kříže, hřeby a trny; ale když

jsem si na ně zvykla natolik, že je považuji za přirozené, natolik, že je pro mě utrpení snazší než netrpění, ustoupíš. Jak je možné, že ve mně není nic vážného? A Ježíš mi vlídně řekl: "**Poslyš, má dcero, musel jsem tvou duši disponovat, aby dosáhla toho, že jsi šťastná v utrpení, aby tvá přirozenost znovu povstala k novému životu. Toto dílo jsem dokončil, neboť účast na mých bolestech v tobě zůstala trvale, tu více, tu méně. Nyní, když jsem toto dílo dokončil, si ho užívám; nechceš snad, abych si odpočinul? Poslouchej, nemysli na to; nech to udělat svého Ježíše, který tě velmi miluje. Já vím, kdy je mé řemeslo v tobě nutné a kdy si musím od své práce odpočinout.**"

20. listopadu 1909

Lidský a božský pohled na kříž.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj sladký Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "**Má dcero, ten, kdo bere kříž podle lidských názorů, považuje ho za těžký a hořký. Naproti tomu ten, kdo bere kříž podle Božských názorů, ho nachází plný světla, lehký a sladký. Ve skutečnosti je podle lidských názorů bez milosti, síly a světla, a proto má duše odvahu říci: 'Proč mi ten člověk udělal to zlo? Proč mi ten člověk způsobil tuto nelibost, toto ponížení?'. A duše se naplňuje rozhořčením, hněvem, pomstou, a tak se kříž stává špinavým, temným, těžkým a hořkým. Na druhé straně Božské pohledy jsou plné milosti, síly a světla, proto nemá odvahu říci: "Pane, proč jsi mi to udělal?". Naopak, člověk se pokoří, odevzdá se a kříž se stane světlem, které přináší duši světlo a sladkost.**"

25. listopadu 1909

Jak v Ježíši, tak v duších je první činností láska.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o Ježíšově utrpení v Olivové zahradě a blahoslavený Ježíš, který se na chvíli zjevil, mi řekl: "**Má dcero, lidé nedělali nic jiného, než že zpracovávali kůži mého Lidství, zatímco věčná Láska zpracovávala celé mé nitro. A tak v mé agónii ne lidé, ale věčná Láska, nesmírná Láska, nevypočitatelná Láska, skrytá Láska, ve mně otevřela velké rány, probodla mě planoucími hřeby, korunovala mě hořícím trním, dala mi pít vroucí žluč. A Mé Lidství, neschopné pojmout tolik různých mučednictví najednou, vylévalo velké proudy Krve; svíjelo se a dospělo až k tomu, že řeklo: "Otče, je-li to možné, ať mě tento kalich mine, ale ať se stane ne má, ale Tvá vůle" - což ve zbytku Umučení neučinilo. Všechno, co jsem v průběhu Umučení vytrpěl, jsem vytrpěl společně v agónii - ale intenzivněji, bolestněji, důvěrněji, protože Láska pronikla hluboko do morku mých kostí a do nejintimnějších vláken mého Srdce, kam tvorové nikdy nemohli dosáhnout. Ale Láska dosáhne na všechno, není nic, co by jí mohlo odolat. Mým prvním katem tedy byla Láska. Proto se ve mně v průběhu mého Umučení neobjevil ani vyčítavý pohled na katy - protože jsem měl ve Mně krutějšího, aktivnějšího kata: Lásku. A tam, kam vnější kati nedosáhli nebo kde byla ušetřena jen malá část Mne, tam Láska pokračovala ve svém díle a nešetřila Mne ničeho.**"

To se děje ve všech duších: první práci vykoná Láska, a jakmile ji Láska zpracuje a naplní Sebou, to, co se objeví navenek, není nic jiného než výron práce, kterou Láska vykonala uvnitř."

22. prosince 1909

Příčina stavů opuštěnosti u svatých duší před jejich smrtí.

Když jsem přijala svaté přijímání, naříkala jsem na blahoslaveného Ježíše kvůli jeho nedostatku, protože když přijde, je to skoro vždycky jako blesk, nebo zcela mlčí. A Ježíš mi řekl: **"Má dcero, téměř u všech duší, kterým jsem se mimořádným způsobem sdělil, jsem na konci jejich života dopustil tyto stavy opuštěnosti. A to nejen kvůli určitým svým dalším záměrům, ale také proto, abych byl ve všem svém jednání poctěn a oslaven. Ve skutečnosti mnozí říkají: "Samozřejmě, že tyto duše měly dosáhnout tak vysokého stupně svatosti, vždyť Ho tolik milovaly! S tolika zásluhami, s tolika milostmi a charismaty by musely být opravdu nevděčné, aby nedosáhly této úrovně. Kdybychom je dostali my, také bychom jí dosáhli - více než ony. Abych tedy ospravedlnil své jednání, ukážu jim opuštěnost, strádání, do kterých tyto duše uvrhnu, což je pro ně živý očištec; a také jejich věrnost, hrdinství jejich ctností. Je snazší trpět chudobu, když člověk nezná bohatství, než se narodit bohatý, zvyknout si žít jako bohatý člověk, a pak o bohatství přijít a žít jako chudý. Tím spíše, že nadpřirozené bohatství není jako to hmotné, které slouží tělu a nanejvýš se rozšiřují navenek. Nadpřirozené bohatství proniká hluboko do morku kostí, do nejintimnějších vláken, do nejušlechtlejší části inteligence. Stačí říci, že je to víc než mučednictví. Já sám jsem dojat k lítosti tak, že mé Srdce téměř puká něhou; a jsem nucen cítit, jak puká tak často, že se nemohu ubránit a také jim dát sílu k naplnění jejich dovršení. Všichni andělé a svatí na ně upírají své zraky a bdí nad nimi kvůli Mně, aby nepodlehli, protože vědí, jakým krutým mučednictvím trpí. Má dcero, odvahy, máš pravdu, ale věz, že všechno je Láska ve Mně."**

A jak to říkal, zdálo se, že se vzdaluje. Cítila jsem, jak se moje přirozenost pohlcuje a rozplývá v nicotě. Ty zárodky síly, světla, poznání, která jsem jakoby cítila - vše se proměnilo v nic. Cítila jsem, že umírám, a přece žiji. Mezitím se On vrátil, vzal mě do náruče a jako by tuto mou nicotu podpíral a říkal mi: **"Vidíš, má dcero, zatímco malé semínko tvé síly, malá lampa tvého světla, malé poznání Mne, které máš, a všechny tvé malé vlastnosti se rozplývají, Moje Síla, Moje Světlo, Moje Moudrost, Moje Krása a všechny mé další dary naplňují tuto tvou nicotu. Nejsi šťastná?"**

Řekla jsem mu: **"Poslyš, Ježíši, jestli budeš takhle pokračovat, ztratíš chuť držet mě na zemi. A to jsem opakoval několikrát. A Ježíš, který nechtěl poslouchat má slova, odpověděl: "Poslouchej, má dcero, nikdy neztratím chuť na tebe. Když tě nechám na zemi, najdu na zemi chuť. Když tě vezmu do nebe, budu mít tvou chuť v nebi. Víš spíše, kdo ztratí chuť? Tvůj zpovědník."**

24. února 1910

Luisa není schopna projevit zpovědníkovi své nitro.

Dnes ráno jsem při svatém přijímání naříkala na Ježíše, že už nejsem schopna projevit svůj stav tomu, komu mám. Ano, mnohokrát se jím cítím naplněna, zdá se mi, že se ho všude dotýkám; a dokonce i tím, že se dotýkám sama sebe, se dotýkám Ježíše - ale nemohu říci ani slovo; chtěla bych se jen rozpustit v Ježíši, v hlubinách nejpřísnějšího mlčení. A když mě někdo nutí nebo pobízí, abych promluvila - ach Bože, jakou námahu musím vynaložit; připadám si jako dítě, kterému se chce strašně moc spát, a chtějí ho násilím vzbudit, a tak se vzteká.

Řekla jsem tedy Ježíši: **"Připravil jsi mě o všechno - o své utrpení, o svou přízeň, o svůj harmonický, sladký a jemný hlas. Už se nepoznávám taková, jakou jsem se stala; a když mi něco dovolíš pochopit, je to tak hluboko uvnitř, že to nenajde cestu ven. Řekni mi, můj Živote, jak se mám zachovat? A Ježíš: "Má dcero, máš-li Mne, máš všechno, a to ti musí stačit. Cítíš-li se Mnou naplněna, je to znamení, že tě držím v domě svého Božství. Přijme-li bohatý**

člověk do domu chudého, je to znamení, že mu dá všechno, co potřebuje, i když s ním vždycky nemluví nebo ho nepohladí; jinak by to pro bohatého byla potupa. Nejsem snad víc než ten bohatý? Proto se uklidni a snaž se být poslušná, jak jen můžeš; co se týče ostatního, přenech vše mé péči.

26. února 1910

Než duše zemře, musí vše učinit v Boží vůli a v lásce.

Můj obvyklý stav nedostatku pokračuje - a možná je ještě horší. Ach, Bože! Jaký jsem to udělala sešup. Nikdy bych si nedokázala představit, že dojdu až k takovému konci; ale alespoň doufám, že nikdy, nikdy nevybočím z okruhu Jeho Nejsvětější vůle - to je pro mě všechno. Nejraději bych se rozplakala nad svým srdcervoucím stavem, a někdy to i dělám; ale Ježíš mi to vyčítá a říká mi: **"Chceš být stále malou holčičkou? To svědčí o tom, že mám co do činění s malým děvčátkem - nemohu ti důvěřovat; doufal jsem, že v tobě najdu hrdinství oběti pro Mne, ale místo toho nacházím slzy malého děvčátka, které se nechce obětovat"**.

A tak, když pláču, ukáže se tvrději a udělá jednu ze svých bravurních akcí, když ten den vůbec nepřijde. Proto musím sebrat odvalu, abych neplakala, a říkám Ježíši: "Říkáš, že mě o sebe připravuješ z lásky, a já z lásky k Tobě přijímám Tvé odepření, z lásky k Tobě nebudu plakat." A když se mi to podaří, projeví se trochu shovívavěji; jinak mě ještě více trestá svým nedostatkem - umírám neustále, ačkoli žiji. A pak, po takto stráveném dni, ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem zadržet slzy. Ježíš mě za to nechal zaplatit, jak jsem si zasloužila, ale pozdě v noci se nade mnou slitoval, jako by se v mé mysli otevřelo jen okno světla, dal se vidět a řekl mi: **"Nechceš pochopit, že před smrtí musíš zemřít všemu - utrpení, touhám, laskavostem, všemu; a že všechno musí zemřít v mé Vůli a v mé Lásce? To, co vstupuje na věčnost v nebi, je moje Vůle a Láska - všechny ostatní ctnosti končí: trpělivost, poslušnost, utrpení, touhy... Jen moje Vůle a Láska nikdy nekončí. Proto musíte předem zemřít v mé Vůli a v Lásce.**

To platí pro všechny mé svaté a já sám jsem se nechtěl ušetřit toho, že jsem byl opuštěn Otcem, abych zcela zemřel v Otcově vůli a lásce. Ó, jak rád bych byl trpěl více! Ó, jak moc jsem toužil ještě více vykonat pro duše! Ale to všechno zemřelo ve Vůli a Lásce Otce, a tak to učinily i duše, které Mě skutečně milovaly. A ty to nechceš pochopit."

8. března 1910

Upřímný záměr je světlem duše.

Dnes ráno ke mně krátce přišel požehnaný Ježíš a řekl mi: **"Má dcero, poctivý úmysl je světlem duše. Proměňuje ji ve světlo a dává jí možnost působit božským způsobem. Duše není nic jiného než temná místnost a upřímný úmysl je jako slunce, které do ní vstupuje a osvětluje ji; s tímto rozdílem: slunce neproměňuje stěny ve světlo, zatímco upřímné působení proměňuje vše ve světlo."**

12. března 1910

Božská vůle zdokonaluje lásku; upravuje ji a rozšiřuje ji v něco svatějšího a dokonalejšího.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen tak mimochodem a řekl mi: **"Má dcero, má Vůle zdokonaluje lásku; upravuje ji, rozšiřuje ji v něco svatějšího a dokonalejšího. Někdy by láska chtěla utíkat a všechno pohltnout, ale moje Vůle lásku ovládá a říká: 'Zpomal, neutíkej, protože útekem si můžeš ublížit a tím, že chceš všechno pohltnout, se můžeš mýlit. Láska je čistá, nakolik se přizpůsobuje mé Vůli; kráčejí spolu a neustále se líbají**

polibkem míru. Jindy, buď kvůli vnitřnímu stavu, nebo proto, že se jí v útěcích nedařilo tak, jak chtěla, by mě láska chtěla omezit a téměř líně by si sedla; tak ji má Vůle pobízí a říká jí "No tak, praví milenci nejsou líní - nezůstávají nečinní. Když je uzavřena v mé Vůli - teprve tehdy je láska v bezpečí. Tak láska nutí člověka něco ocenit a po něčem toužit, a to se jí zmocňuje bláznovství a výstřelky; zatímco má Vůle lásku samotnou mírní a uklidňuje a milující duši živí pokrmem pevnějším a božštějším. Proto v lásce může být mnoho nedokonalostí, dokonce i ve svatých věcech, zatímco v mé Vůli - nikdy; vše je dokonalé.

Má dcero, to se stává zvláště milujícím duším, které přijaly milost mých návštěv, mých polibků a pohlazení: zůstávají kořistí lásky, když je o sebe připravím; láska se jich zmocní a učiní je dusnými, neklidnými, blouznivými, šílenými, netrpělivými. Kdyby tedy nebylo Mé Vůle, která je živí, uklidňuje, posiluje, láska by je zabila. Ačkoli láska není nic jiného než prvorozené dítě mé Vůle, potřebuje být vždy korigována mou Vůlí; a já ji miluji stejně jako sebe."

16. března 1910

Úzká cesta ke spáse.

Při rozhovoru mi zpovědník řekl, že je těžké být spasen, protože to řekl sám Ježíš Kristus: "Dveře jsou úzké, musíte se snažit, abyste do nich vešli." Poté, co jsem přijala svaté přijímání, mi Ježíš řekl: Řekl mi: "Já chudák, jak mě považují za lakomého. Řekni zpovědníkovi: z jejich lakomství soudí o mém. Nemají Mě za velkou, nesmírnou, nekonečnou, mocnou Bytost, nekonečnou ve všech mých dokonalostech, která může dát projít velkým zástupům lidí úzkým prostorem více než širokým."

A když to říkal, zdálo se mi, že vidím velmi úzkou cestu, která vedla k malým dveřím, sice úzkým, ale plným lidí, kteří mezi sebou soupeřili, kdo postoupí dál a vejde dovnitř. Ježíš dodal: "Podívej, dcero, jaký velký zástup se tlačí vpřed a soutěží, kdo přijde první. V soutěži se hodně získává, zatímco kdyby byla cesta široká, nikdo by se neobtěžoval pospíchat, protože ví, že je tu místo, po kterém může jít, kdykoli se mu zachce. Zatímco si však dávají na čas, může přijít smrt, a ne že by se ocitli na úzké cestě, ale ocitli by se na prahu širokých dveří pekla.

Ó, kolik užitku přináší tato omezenost! To se děje i mezi vámi: když je nějaká slavnost nebo bohoslužba a ví se, že je místo malé, mnozí spěchají a na slavnost nebo bohoslužbu se těší více diváků. Je-li však známo, že místo je velké, nikdo se neobtěžuje spěchat a diváků bude méně; protože když ví, že je tam místo pro všechny, každý si dává na čas a někteří přijdou uprostřed, někteří na konci a někteří najdou vše hotové a nic si neužijí. To by se stalo, kdyby cesta ke spáse byla široká - málokdo by se obtěžoval spěchat a nebeská hostina by byla pro málo lidí."

23. března 1910

Život v Boží vůli je větší než samotné svaté přijímání

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu a naříkala kvůli jeho nepřítomnosti, přišel jen tak mimochodem a řekl mi: "Má dcero, doporučuji ti, abys nevystupovala z mé vůle, protože má vůle obsahuje takovou sílu, že je pro duši novým křtem - a to dokonce větším než samotný křest. Ve skutečnosti, zatímco ve svátostech je část mé milosti, v mé Vůli je celá její plnost. Ve křtu je odstraněna skvrna prvotního hříchu, ale vášně a slabosti zůstávají. V mé Vůli, protože duše ničí svou vlastní vůli, ničí také vášně, slabosti a vše, co je lidské; a žije ze ctinosti, statečnosti a všech božských vlastností."

Když jsem to slyšela, řekla jsem si: "Za chvíli řekne, že Jeho vůle je větší než samotné přijímání. A On dodal: "Samozřejmě, samozřejmě, protože svaté přijímání trvá několik minut, zatímco moje Vůle je přijímání věčné, ba co víc, věčné - vstupuje do věčnosti v nebi. Svátostné přijímání je vystaveno určitým překážkám, ať už kvůli nemoci, nebo nutnosti, nebo kvůli těm, kdo je mají podávat; zatímco přijímání mé Vůle nepodléhá žádným překážkám. Stačí, když si to duše přeje, a vše je hotovo. Nikdo jí nemůže zabránit v tak velkém dobru, které tvoří štěstí země i nebe - ani démoni, ani tvorové, a dokonce ani sama má všemohoucnost. Duše je svobodná, nikdo nad ní nemá v tomto bodě mé Vůle žádné právo. Proto na ni tlačím a tolik chci, aby si ji stvoření vzali: Je to pro Mne to nejdůležitější; to, čeho si nejvíce vážím. Všechny ostatní věci Mě tolik nezajímají, ani ty nejsvětější. A když dosáhnu toho, aby duše žila v mé Vůli, cítím se vítězně - protože to je největší dobro, které může existovat v nebi i na zemi."

10. dubna 1910

Příprava a poděkování při přijímání.

Píšu, abych poslechla, ale cítím, jak mi z toho puká srdce. Ale *ať žije* poslušnost - *ať žije* Boží vůle! Píšu, ale třesu se a sama nevím, co říkám. Poslušnost chce, abych napsal něco o tom, jak se připravuji a děkuji požehnanému Ježíši při přijímání. Nevím, jak o tom něco říct, protože můj sladký Ježíš, když vidí mou neschopnost a to, že nic neumím, dělá všechno sám: Sám připravuje mou duši a sám děkuje; a já ho následuji.

Ježíšova cesta je vždy obrovská a spolu s Ježíšem se i já cítím obrovská a jako bych něco dokázala. Pak se Ježíš stáhne a já zůstávám stále tou hloupou, kterou jsem, malou nevědomou, špatnou. A právě proto mě Ježíš miluje - protože jsem nevědomá a nejsem nikdo a nic nedokážu. S vědomím, že ho chci za každou cenu přijmout, aby se mu příchodem do mě nedostalo potupy, ale naopak nejvyšší pocty, sám připravuje mou ubohou duši. Dává mi své vlastní věci, své zásluhy, svůj oděv, svá díla, svá přání - zkrátka vše ze sebe. Je-li třeba, také to, co vykonali svatí, protože všechno je Jeho vlastní; je-li třeba, také to, co vykonala Nejsvětější Maminka. A také já říkám: "Ježíši, vzdej čest sám sobě, když do mě vstoupíš. Má Královno Maminko, svatí, všichni andělé, jsem tak velmi chudá; všechno, co je vaše - vložte do mého srdce, ne pro mě, ale ke cti Ježíše." A cítím, že celé nebe přispívá k mé přípravě. A poté, co Ježíš sestoupí do mého nitra, zdá se mi, že ho vidím celého potěšeného, jak vidí, že je poctěn svými věcmi; a někdy mi říká: "**Bravo, bravo, má dcero, jak jsem šťastný - jak jsem potěšen. Všude, kam se v tobě podívám, nacházím věci hodné Mne. Všechno, co je Mé, je tvé; kolik krásných věcí jsi Mi umožnila najít!**"

Když vím, že jsem tak velmi chudá, že jsem nic neudělala a že mi nic nepatří, směji se Ježíšově spokojenosti a říkám si: 'Díky Bohu, že Ježíš takhle přemýšlí! Stačí, že přišel - to mi stačí. Nezáleží na tom, že jsem použila Jeho vlastní věci - chudý musí dostávat od bohatého.' A tak jsem se rozhodla, že se mu budu věnovat. Nyní je pravda, že ve mně tu a tam zůstává několik záblesků o způsobu, jakým Ježíš při přijímání přichází, ale nejsem schopen tyto záblesky znovu spojit dohromady a vytvořit přípravu a díkůvzdání. Chybí mi k tomu schopnost; zdá se mi, že se připravuji v samotném Ježíši a že mu děkuji se samotným Ježíšem.

24. května 1910

Kdo žije vysoko v Boží vůli, nepodléhá změně.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem, že jsem opravdu zbytečná bytost; nebyla jsem schopen myslet ani na hříchy, ani na chlad, ani na horlivost - na všechny věci jsem

se dívala stejně. Cítím se ke všemu lhostejná; nezabývám se ničím jiným než svatou Boží vůlí, ale bez úzkosti, spíše v nejdokonalejším klidu. A tak jsem si říkala: "Jak špatný je můj stav! Kdybych alespoň pomyslela na své hříchy - a přece se zdá, že jsem s nimi spokojena. Ó, svatý Bože, jaká je to potupa!". Zatímco jsem to říkala, přišel blahoslavený Ježíš a řekl mi: "**Ta, která žije dole, kde dýchá vzduch, který dýchají všichni, je nucena pociťovat různé změny počasí - to znamená chlad, horko, déšť, krupobití, vichry, noc, den... Ale ta, která žije nahoře, kde končí vzduch, není vystavena pociťování těchto změn počasí, protože tam není nic než dokonalý den; a nepociťuje tyto změny, přirozeně nemá vůbec žádné starosti. Totéž se děje tomu, kdo žije vysoko a pouze z Božského vzduchu. Jelikož moje Bytost nepodléhá změnám, nýbrž je stále stejná, vždy klidná a v plné spokojenosti, co je na tom divného, když ten, kdo žije ve Mně, z Mé Vůle a z Mého vlastního vzduchu, nemá žádné starosti? Chceš tedy raději žít dole, jako to dělá většina, to znamená mimo Mne, z lidského vzduchu, z vášní...?"**

2. června 1910

Duše musí všemu odumřít, aby mohla znovu povstat a být krásnější.

Když jsem se cítila velmi špatně a měla pocit, že je všemu konec, stěžovala jsem si Ježíši, že mě zcela opustil, a Ježíš mi řekl: "**Má dcero, to jsou Božské cesty - neustále umírat a znovu vstávat. Podívej, sama příroda podléhá tomuto umírání a povstávání: květina se rodí a umírá, aby znovu povstala krásnější; zatímco kdyby nikdy nezemřela, zestárla by, ztratila by živost své krásy, své vůně... A zde je také přirovnání s mým Bytím, které je stále staré a stále nové. Semeno je zaseto pod zem, jako by bylo pohřbeno, aby zemřelo; a ve skutečnosti zemře, až se rozmělní, ale pak znovu povstane, ještě krásnější, rozmnožené; a tak je to i se vším ostatním. Jestliže se to děje v přirozeném řádu, tím spíše v duchovním řádu musí duše podléhat těmto smrtem a těmto povstáním, takže zatímco se zdá, že nad vším zvítězila a oplývá vroucností, milostmi, spojením se Mnou, ctnostmi a že ve všem získala tolik nových životů, Já se skrývám a zdá se, že všechno kolem ní umírá. Dávám údery pravého mistra, pomáhám, aby pro ni všechno zemřelo; a když se Mi zdá, že pro ni všechno zemřelo jako slunce, vyjdu ven - odhalím se a se Mnou všechno znovu povstane, krásnější, energičtější, věrnější, vděčnější, pokornější, a to tak, že pokud bylo něco lidské, smrt to zničila a všechno znovu povstalo k novému životu."**

4. července 1910

Muka v zahradě byla zvláštním způsobem určena pro pomoc umírajícím; muka na kříži byla určena pro pomoc v poslední chvíli, v posledním dechu.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu plném strádání a hořkosti, přemýšlela jsem o utrpení našeho Pána a Pán mi řekl: "**Má dcero, zvláštním způsobem jsem chtěl vytrpět agónii v zahradě, abych pomohl všem umírajícím dobře zemřít. Dobře se podívej, jak se moje agónie spojuje s agónií křesťanů: Já jsem cítila smrt všech a každého z nich, jako bych skutečně umírala za každého zvlášť; tak jsem ve svém nitru cítila nudu, smutek, úzkost každého z nich a svým vlastním jsem všem nabízela pomoc, útěchu a naději, aby tak, jak jsem cítila jejich smrt ve mně, všichni obdrželi milost zemřít všichni ve mně, jakoby v jednom jediném dechu - mým dechem, a aby byli ihned blahořečeni mým Božstvím.**

Jestliže agónie v zahradě byla zvláštním způsobem určena umírajícím, agónie na kříži byla určena pro pomoc v poslední chvíli, v posledním dechu. Obě jsou to agónie, ale jedna se liší od druhé: agónie v zahradě, plná smutku, strachu, úzkosti, obav; agónie na kříži, plná pokoje, neochvějného klidu. A jestliže jsem volal "**Žízním!**", byla to neukojitelná žízeň, aby

všichni vydechli naposledy v mém posledním dechu; a když jsem viděl, že mnozí odejdou z mého posledního dechu, ze zármutku jsem volal "Žízním", a toto „Žízním“ stále volá ke všem a ke každému jako zvonek u dveří každého srdce: 'Žízním po tobě, ó duše! Prosím, nikdy ze mne neodcházej, ale vstup do mne a vydechni ve mně naposledy!''.

Šest je tedy hodin mého utrpení, které jsem dal lidem, aby dobře zemřeli: tři v zahradě za pomoc v agónii, tři na kříži za pomoc při posledním vzdechu před smrtí. Kdo by se po nich nemohl dívat na smrt s úsměvem? Tím spíš pro toho, kdo mě miluje, pro toho, kdo se snaží obětovat na mém samotném kříži. Vidiš, jak je smrt krásná a jak se věci mění? Za života jsem byl v opovržení, samotné zázraky nevyvolávaly účinky mé smrti, dokonce až na kříži docházelo k urážkám... Ale jakmile jsem vydechl naposled, smrt měla moc věci změnit: všichni se bili v prsa a vyznávali, že jsem pravý Syn Boží, sami moji učedníci si dodali odvahy, a dokonce i ti, kteří se skrývali, se stali statečnými a žádali o mé tělo, aby mě čestně pohřbili. Nebe i země mě plným hlasem vyznávaly jako Syna Božího. Smrt je něco velkého, něco vznešeného; a to se děje i mým vlastním dětem: za života jsou opovrhovány, utlačovány; právě ty ctnosti, které by jako světlo měly přimět ty, kdo jsou kolem nich, aby se rozběhli, zůstávají napůl zahaleny; jejich hrdinství v utrpení, jejich odříkání, jejich horlivost pro duše vrhají světlo a pochybnosti na ty, kdo je obklopují; a já sám tyto závoje připouštím, abych bezpečněji zachoval ctnosti svých drahých dětí. Jakmile však zemřou, tyto závoje stahuji, neboť již nejsou nutné, a pochybnosti se stávají jistotami, světlo se stává jasným a toto světlo způsobuje, že ostatní oceňují jejich hrdinství - váží si všeho, i těch nejmenších věcí. Proto to, co nelze vykonat v životě, vynahradí smrt. To, pokud jde o to, co se děje tady dole. To, co se děje tam nahoře, je pak skutečně překvapivé a záviděníhodné pro všechny smrtelníky."

8. července 1910

Pro Ježíše je tělo jako svatostánek, duše jako nádoba.

Když jsem byla velmi roztrpčena nedostatkem svého nejvyššího Dobra a přijala jsem svaté přijímání, při přijímání svaté hostie se mi zastavila v hrdle, a když jsem ji sála, abych ji vytlačila, sál jsem sladkou a lahodnou chuť. Potom, když jsem sála velmi silně, šla dolů a viděla jsem, jak se hostie proměnila v dítě, které řeklo: "Tvé tělo je můj svatostánek, tvá duše je nádoba, který mě obsahuje; tlukot tvého srdce je jako hostie, která mi slouží k tomu, abych se v tebe proměnil jako v hostii; s tím rozdíl, že v hostii, jak se stravuje, podléhám neustálému umírání; zatímco tlukot tvého srdce, symbolizující tvou lásku, nepodléhá stravování, a tak je můj Život nepřetržitý. Proč tedy tolik trápení kvůli mé nepřítomnosti? Když mě nevidíš, cítíš mě; když mě necítíš, dotýkáš se mě... tu vůní mých parfémů, které se rozptylují kolem tebe; tu světlem, kterým se cítíš být obdařena; tu tím, že do tebe sestoupí pokoj, který na zemi nenajdeš; tu tím, že se tě prostě dotkneš; a mnoha dalšími způsoby, které jsou pro tebe neviditelné".

Abych byla poslušná, napíšu tyto věci, o kterých Ježíš říká, že se mi často stávají, a také když jsem plně vzhůru. Tyto vůně - sama nejsem schopna říci, jakého druhu jsou - nazývám "vůní lásky"; a cítím je při přijímání, když se modlím, když pracuji, zvláště když jsem Ho neviděla a říkám si: "Dnes nepřišel. Cožpak nevíš, Ježíši, že bez Tebe nemohu být, ani nechci být?". A okamžitě, téměř náhle, se cítím jakoby proniknuta touto vůní. Jindy, když se pohnu nebo když pohnu prostěradlem, cítím, jak ta vůně vychází, a ve svém nitru slyším, jak říká: "Jsem tady". Jindy, když jsem celá ztrápená, když jdu a zvedám oči, se před mým zrakem objeví paprsek světla. Tyto věci však neberu v potaz, ani mě neuspokojují. To jediné, co mě činí šťastnou, je Ježíš; vše ostatní přijímám s jistou lhostejností. Napsala jsem to jen proto, abych poslechla.

29. července 1910

Dva pilíře, o které se musí duše opřít.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, cítila jsem, že jsem na tom velmi špatně - a ještě víc mě to trápilo, protože i zpovědník říká, že jsem velmi vypadla ze svého dřívějšího stavu, jinak by přišel Ježíš. A tak jsem po svatém přijímání naříkala blahoslavenému Ježíši na své nedostatky a prosila jsem ho, aby měl tu dobrotu a řekl mi, co zlého dělám, protože bych raději dala život, než abych ho rozzlobila: "Kolikrát jsem ti říkala: vidíš-li, že se chystám tě být jen trochu urazit, dej mi zemřít." A Ježíš mi řekl: "**Má dcero, netrap se. Neřekl jsem snad před lety, že abych potrestal svět, nebudu k tobě chodit tak často, abych si ulevil, ale nikdy tě neopustím. Ale abych ti vynahradil své časté příchody a odchody, dovolím ti každý den mši svatou a svaté přijímání, abys mohla čerpat sílu, kterou jsi dříve čerpala z mých neustálých návštěv; a to tak často, že jsem došel až k tomu, že jsem vyhrožoval zpovědníkovi, pokud ti to nenabídne? Kdo však nezná tresty, které se mezitím staly? Celá zničená města, vzpoury, odnětí milosti zlým a také samotným řeholníkům, kteří jsou zlí, aby ty jedy, ty rány, které měli v sobě, mohly vyjít ven... Ach! Víc už nevydržím, ty oběti jsou obrovské; ale to ještě není nic ve srovnání s tresty, které přijdou! Kdybych to neřekl dřív, měli byste nějaký důvod ke znepokojení.**

Abyste však mohli žít s plnou důvěrou, musíte se opřít o dva pilíře. Jedním z nich je má vůle. V mé Vůli nemohou být hříchy; má Vůle rozbíjí všechny vášně a hříchy na kusy - ba co víc, rozmělnuje je na prach, až ničí jejich kořeny. Opřete-li se o sloup mé Vůle, temnota se promění ve světlo, pochybnosti v jistotu, naděje v majetek. Druhým pilířem, o který se musíš opřít, je pevná vůle a neustálá pozornost, abys Mě neurazila, být jen nepatrně; disponovat vlastní vůlí, abys raději všechno vytrpěla, všemu čelila, všem se podřídila, než aby ses Mi znelíbila. Když duše vidí, že se neustále opírá o tyto pilíře, které tvoří víc než její život, může žít s větší důvěrou, než kdyby žila s mou neustálou přízní. Tím spíše, že dovolím, aby tento stav disponoval i tebe k odchodu z této země."

3. srpna 1910

Dobrovolný hřích narušuje chuť duše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Poslouchej, má dcero: bída, slabosti jsou prostředkem k tomu, aby se člověk ocitl v přístavu Božství, protože když duše pociťuje tíhu lidské bídy, rozčiluje se, trápí se a snaží se zbavit svého já; a když se zbavuje svého já, už se nachází v Bohu."

Pak mi položil ruku kolem krku, přitiskl se k mé tváři a zmizel. Později, když se vrátil a já naříkala, že utíká jako blesk, aniž by se mnou strávil čas, mi řekl: "Protože se ti to nelíbí, vezmi si mě, spoutej mě, jak chceš, a nenech mě utéct." A já: "*Bravo, bravo*, Ježíši, jak krásný návrh mi děláš! Ale lze to tedy s Tebou udělat? Necháváš se spoutat a sevřít, jak jen to jde, ale v nejlepší chvíli mizíš a už se nenecháš najít. *Bravo*, Ježíši, chceš si ze mě dělat legraci! Ale koneckonců, dělej si, co chceš; mně jde o to, abys mi řekl, kde Tě urážím a v čem jsem Tě rozzlobila.

A Ježíš dodal: "**Dcero moje, netrap se, když jde o skutečný hřích, není třeba, abych to říkal; duše to už sama vnímá, protože hřích, je-li dobrovolný, rozrušuje přirozené smysly: člověk prochází jakoby proměnou ve zlo, cítí se jakoby nasáklý hříchem, který dobrovolně spáchal. Tak jako pravá ctnost proměňuje duši v dobro, její vlastnosti zůstávají všechny v souladu mezi sebou a její přirozenost se cítí jakoby nasáklá sladkostí, láskou, pokojem - tak je tomu i s hříchem. Vnímala jsi tedy tento zmatek? Cítila jste se, jako bys byla nasáklá netrpělivostí, hněvem, rozrušením?" "Ano," odpověděla jsem. A zatímco to říkal, zdálo se, že**

se do mě hluboce zahleděl, aby zjistil, zda to ve mně je, a zdálo se, že není. A pokračoval: **"Sama jsi to viděla."**

Nevím proč, ale zatímco to říkal, ukázal další zemětřesení se zničením celých měst, revoluce a mnoho dalších potíží; a zmizel.

12. srpna 1910

Původ všeho zla kněží je v jednání s dušemi o lidských věcech.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a viděla jsem několik kněží a také Ježíše, který se v mém nitru zjevil celý vykloubený a s oddělenými údy. Ježíš na ty kněze ukázal, čímž mi dal najevo, že i když jsou to kněží, jsou to údy oddělené od Jeho těla, a s nářkem řekl: **"Má dcero, jak mě kněží urážejí! Představení nedbají na můj svátostný úděl a vystavují Mě obrovským znesvěcením. Tito, které vidíš, jsou odloučenými údy, a přestože Mě velmi urážejí, Mé Tělo už nemá kontakt s jejich hříšným jednáním; ale ti ostatní, kteří předstírají, že nejsou ode Mne odloučeni, a pokračují ve svém jednání jako kněží - ach, jak moc Mě urážejí! Jakému krutému ubíjení jsem vystaven, kolik trestů si vynucují - už je nemohu snést!"**

A když to říkal, viděla jsem, jak mnozí kněží utíkají od Církve a obracejí se proti ní, aby proti ní vedli válku. Dívala jsem se na tyto kněze s velkým zármutkem a pocítila jsem světlo, které mi dalo pochopit, že původ tohoto a všeho zla kněží je v jednání s dušemi o lidských věcech, o věcech veskrze materiální povahy, bez přísné nutnosti. Tyto lidské věci tvoří pro kněze síť, která zaslepuje jeho mysl, zatvrzuje jeho srdce vůči Božským věcem a brání mu vykročit na cestu, která mu přísluší v jeho úřadu. A nejen to, je to síť i pro duše, protože přináší to, co je lidské, a přijímají to, co je lidské, a milost zůstává jakoby z nich vyloučena. Ó, kolik zla páchají - kolik vražd duší způsobují!" (Mt 26,7).

Kéž Pán všechny osvítí.

19. srpna 1910

Ježíš vylévá své hořkosti. Strach, že by to mohl být ďábel.

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe, uvnitř kostela, a nad oltářem byla Nebeská královna a Ježíšek, který byl celý v slzách. Nebeská maminka mi dala znamením očí najevo, že mám vzít dítě do náruče a udělat, co nejvíc mohu, abych ho uklidnila. Přistoupila jsem k Němu a vzala Ho do náruče; přitiskla jsem Ho k sobě a řekla Mu: "Moje krásné děťátko, co se děje? Vylíj se se mnou. Není láska balzámem a úlevou pro všechna tvá trápení? Není láska to, co dává na všechno zapomenout, co všechno osladí a utišuje každý spor? Jestliže pláčeš, musí být něco nesouladného mezi Tvou láskou a láskou tvorů, proto se milujme navzájem, dej mi svou lásku a já Tě budu milovat Tvou vlastní láskou. A pak, kdo může říci všechny ty nesmysly, které jsem mu řekla? Zdálo se, že trochu přestal plakat, ale ne úplně; a zmizel.

Následujícího dne jsem se opět ocitla mimo sebe, v zahradě, a rozjímala jsem křížovou cestu; a přitom jsem našla Ježíše ve svém náručí. Když jsem došla k jedenáctému zastavení, blahoslavený Ježíš, který už nemohl odolat, mě zastavil, přiblížil svá ústa k mým a nalil do nich něco hustého a tekutého. Tekutinu jsem byla schopna spolknout, ale hustá část nešla dolů, a to natolik, že když Ježíš odsunul svá ústa ode mne, musela jsem ji vylít na zem. Pak jsem se podívala na Ježíše a viděla jsem, že mu z úst vytéká hustá a černá tekutina. Velmi, velmi jsem se vyděsila a řekla jsem Mu: "Zdá se mi, že nejsi Ježíš, Syn Boží a Marie, Matky Boží, ale ďábel. Je pravda, že Tě chci, že Tě miluji, ale vždycky chci Ježíše, nikdy ne ďábla - s ním nechci mít nic společného. Raději se spokojím s tím, že jsem bez Ježíše, než abych měl něco společného s

děblem. A abych si byla jistější, označila jsem Ježíše znamením kříže a pak jsem se podepsala. Aby rozptýlil můj strach, stáhl Ježíš do sebe tu černou tekutinu, na kterou se nedalo dívat, a řekl mi: **"Má dcero, já nejsem ďábel; to, co vidíš, není nic jiného než velké nepravosti, které mi stvoření páchají a které na ně vylíji, protože je už nemohu zadržet. Něco jsem do tebe nalil a ty jsi nebyla schopna vše pojmout, a tak jsi to vylila na zem. Budu na ně vylévat i nadále."**

A když to říkal, dal mi pochopit, jaké tresty sesílá z nebe. Zahalí národy do smutku, do horkých a nejtrýznivějších slz, a kvůli té trošce, kterou do mě vlil, ušetří, ne-li úplně, část našeho města. Pak ukázal velkou úmrtnost národů kvůli epidemiím, zemětřesením a jiným nehodám. Kolik zpuštění, kolik neštěstí!

22. srpna 1910

Ježíš utíká a hledá občerstvení.

Pokračujíc ve svém obvyklém stavu, ztratila jsem vědomí, viděla jsem mnoho lidí, kteří nutili blahoslaveného Ježíše na útěk; a Ježíš utíkal a utíkal, ale kamkoli přišel, nemohl najít žádné místo, a tak znovu utíkal. Nakonec přišel ke mně, celý zpocený, unavený, ztrápený; vrhl se mi do náruče, pevně se ke mně přitiskl a řekl těm, kteří ho pronásledovali: **"Od této duše mě nemůžete donutit utéct."** Ponížene se vzdálili a On mi řekl: **"Dcero, už nemohu, dej mi nějaké občerstvení."** A začal sát z mého prsu. Pak jsem se ocitla sama v sobě.

2. září 1910

Člověk by se měl věnovat tomu, co má dělat, a ne tlachání.

Přemýšlela jsem o Ježíši, který nesl kříž na Kalvárii, zvláště když se setkal s ženami a zapomněl na své bolesti a zabýval se tím, že ty ubohé ženy utěšoval, odpovídal jim a také je poučoval. Jak všechno byla v Ježíši láska! On byl tím, kdo potřeboval utěšit, a přesto utěšoval - a v jakém stavu utěšoval! Byl celý pokrytý ranami, hlavu měl probodnutou nejpichlavějším trním, pod křížem lapal po dechu a téměř umíral - a utěšoval druhé! Jaký příklad, jaké ponížení pro nás - stačí malý kříž, abychom zapomněli na povinnost utěšovat druhé! A tak jsem si vzpomněla na mnohé chvíle, kdy jsem se ocitla v tísní utrpení nebo Ježíšova strádání, která pronikala a prořezávala mé nitro skrz naskrz, a byla jsem obklopena lidmi. Ježíš mě pobízel, abych ho napodobila v tomto kroku jeho utrpení; a já, ač rozhořčená až do morku kostí, jsem se snažila zapomenout na sebe, abych utěšovala a poučovala druhé. A nyní, když jsem se ocitla svobodná a nemusela jsem se zabývat lidmi, díky poslušnosti a díky ní jsem děkovala Ježíši, že jsem se už nenacházela v těchto okolnostech... Cítím, že mohu dýchat svobodnější vzduch, že se mohu zabývat jen sama sebou.

A Ježíš, který se pohyboval v mém nitru, mi řekl: **"Má dcero, přesto to pro mě byla úleva a cítil jsem se jako osvěžený, zvláště u těch, kteří opravdu přicházeli konat dobro. V této době vsutku chybí ti, kdo vlévají do duší pravého vnitřního ducha, protože když ho sami nemají, nemohou ho vlévat do druhých, a tak učí duše být nedůtklivé, nesvědomité, lehké, bez pravého základu odpoutání se od všeho a od všech, a to vytváří neplodné ctnosti, které jdou kolem květu a umírají. A někteří si myslí, že dělají s dušemi pokroky, protože dosahují malichernosti a svědomitosti; ale místo pokroku jsou to právě překážky, které duše ničí, a má láska s nimi zůstává na prázdko. Protože jsem ti tedy dal mnoho světla o vnitřních cestách a dal jsem ti pochopit pravdu o pravých ctnostech a pravé lásce, a protože jsi v pravdě, mohl jsem tvými ústy dát ostatním pochopit pravdu o pravé cestě ctností, a proto jsem pocítil spokojenost."**

A já: "Ale, požehnaný Ježíši, po oběti, kterou bych přinesla, by pak chodili a mluvili, a tak poslušnost spravedlivě zakázala, aby lidé přicházeli. A Ježíš: **"To je ta chyba - že člověk věnuje pozornost tlachání, a ne dobru, které má konat. O mně také tlachali, a kdybych tomu chtěl věnovat pozornost, nedosáhl bych Vykoupení člověka. Proto je třeba věnovat pozornost tomu, co je třeba dělat, a ne tomu, co lidé říkají, a tlachání zůstává u těch, kdo je vytvářejí."**

3. září 1910

To, co Ježíš učiní jedné duši, ovlivní všechny ostatní.

Když jsem byla v obvyklém stavu, přišel požehnaný Ježíš jako dítě, políbil mě, sevřel mě, pohladil mě a mnohokrát mi polibky a objetí oplatil. Překvapilo mě, že Ježíš se mnou, nejubožejší, tak překročil, že mě líbal a objímal. Opětovala jsem je, ale nesměle, a Ježíš mi světlem, které z něho vycházelo, dal pochopit, že když přichází, je to vždy velké dobro - nejen pro mě, ale pro celý svět, protože tím, že miluje jednu duši a vylévá se s ní, přichází s ohledem na celé lidstvo. V té duši je totiž mnoho pout, která všechny spojují: pouta podobnosti, pouta otcovství a synovství, pouta bratrství, pouta toho, že všichni vyšli a byli stvořeni Jeho rukama, pouta toho, že všichni byli vykoupeni Jím, a proto nás vidí poznamenané Jeho krví. Proto, když to všechno vidí, jak miluje jednu duši, jsou milovány i ostatní - když ne ve všem, tak alespoň částečně. A tak tím, že ke mně přišel - protože jsme v době bičování -, že mě políbil, objal, pohladil a podíval se na mě, chtěl blahoslavený Ježíš brát ohled na všechny ostatní a ušetřit je v něčem, ne-li úplně.

Potom jsem viděla mladého muže - myslím, že to byl anděl, který obcházel a označoval ty, kterých se měla dotknout pohroma. Zdálo se, že se to týká velkého počtu lidí.

9. září 1910

Nářky duše, že nedokáže zadržet tresty.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, blahoslavený Ježíš nepřicházel a já si říkala: "Jak se Ježíš změnil, už mě nemiluje jako dřív! Předtím, než jsem byla trvale upoutána na lůžko, když byla cholera, On sám mě prosil, že když přijmu utrpení na několik dní, způsobí, že cholera přestane; a protože jsem je přijala, pohroma skutečně přestala. Nyní mě však neustále drží na lůžku, člověk slyší o choleře a o mukách, které způsobuje ubohým lidem, a nechce mě poslouchat. Už mě nechce využít! Zatímco jsem to říkala, chodila jsem se dívat do svého nitra a viděla jsem tam Ježíše se vztyčenou hlavou, jak se na mě dívá a naslouchá mi, celý dojatý. A když viděl, že jsem si všimla, že se na mě dívá, řekl mi: **"Má dobrá dcero, jak jsi ke mně dychtivá! Chceš zvítězit silou, že ano? Dobře, dobře, ale už Mě neobtěžuj."** A zmizel.

11. září 1910

Ježíš chce od duší lásku, pravdu a spravedlnost. Duše dokonale sjednocená s Boží vůlí způsobuje, že Milosrdenství vítězí nad Spravedlností.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, zdálo se, že zpovědník má v úmyslu mě nechat trpět ukřižování. Po jisté námaze laskavý Ježíš svolil a řekl mi: **"Má dcero, kvůli světu už nemohu nic snášet, mnozí mě rozhořčují a násilím mi vytrhávají biče z rukou."** A zatímco to říkal, zdálo se, že se spustil prudký déšť, který působí škody na vinicích. Pak jsem se modlila za zpovědníka, který se zdál být přítomen. Chtěla jsem ho vzít za ruce, aby se ho Ježíš dotkl, a zdálo se, že to Ježíš udělal. Prosila jsem ho, aby mi řekl, co si od něj přeje, a Ježíš mu řekl: **"Chci lásku, pravdu a spravedlnost. To, co člověka nejvíce odlišuje ode mne, je to, že**

není vyzbrojen těmito výsadami." A když řekl "láska", zdálo se, že láskou zapečetil všechny své údy, své srdce, svou inteligenci. Ach, jak je Ježíš dobrý!

Potom jsem zpovědníkovi řekla, že jsem plná pochybností o svém zápisu z 9. dne v měsíci a řekla jsem si: "Jak ráda bych tyto věci nepsala... jestli je pravda, že Ježíš pozastavuje bič, aby mě uspokojil, nebo jestli je to jen moje fantazie. A Ježíš mi řekl: **"Má dcero, spravedlnost a milosrdenství spolu neustále bojují a vítězství milosrdenství je větší než vítězství spravedlnosti. Nuže, když je duše dokonale sjednocena s mou Vůlí, účastní se mých činů *ad extra*, a jak se uspokojuje svým utrpením, milosrdenství získává svá nejkrásnější vítězství nad spravedlností. A protože se mi líbí korunovat všechny své vlastnosti milosrdenstvím, dokonce i samotnou spravedlnost, když vidím, jak mě duše sjednocená se mnou prosí, abych ji uspokojil, odevzdávám se jí, abych ji učinil šťastnou. Protože ona odevzdala všechny své věci do mé Vůle. Proto nepřicházím, pokud se nechci vzdát. Proto se neodvažuji odolat a nevyhovět jejím žádostem. O čem tedy pochybuješ?"**

22. září 1910

Každá ctnost je nebe, které duše získává.

Dnes ráno, když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: **"Má dcero, každá ctnost je nebe, které duše získává. Proto kolik ctností získá, tolik nebes si stále tvoří, a tato nebesa porážejí všechny lidské sklony, ničí to, co je pozemské, a způsobují, že duše putuje nejčistšími aurami, nejsvětějšími rozkošemi, nebeskými vůněmi nejvyššího dobra a očekává svůj podíl na věčných radostech."** A zmizel.

1. října 1910

Láska k Ježíši utváří proměnu duše v Něm.

Po přijetí svatého přijímání jsem se cítila celá proměněná v požehnaném Ježíši a řekla jsem si: "Jak si člověk může udržet tuto proměnu s Ježíšem?". Zdálo se, že Ježíš v mém nitru říká: **"Má dcero, chceš-li být stále proměněná ve Mně - ba co víc, být se Mnou jedno - miluj Mě stále a udržíš si proměnu se Mnou. Láska je vlastně oheň, a ať se do ohně hodí jakékoliv dřevo, malé nebo velké, zelené nebo suché, všechna na sebe berou podobu ohně a proměňují se v oheň samotný; a poté, co tato dřeva shoří, už nelze rozeznat, které dřevo bylo jedno a které druhé, ani to zelené, ani to suché - nelze vidět nic jiného než oheň. Stejně tak, když Mne duše nikdy nepřestane milovat. Láska je oheň, který přetváří duši v Boha; láska sjednocuje, její plameny vkládají všechny lidské úkony a dávají jim podobu božských úkonů."**

17. října 1910

Jakou lásku a spojení má duše s Ježíšem, takovou hodnotu mají její oběti.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, prosila jsem svého milujícího Ježíše o šťastný odchod kněze, který byl před lety mým zpovědníkem, a řekla jsem svému milovanému Ježíši: "Vzpomeň si, kolik obětí přinesl, kolik horlivosti měl pro tvou čest a slávu - a pak, kolik toho pro mě neudělal? Kolik toho vytrpěl? Nyní mu musíš odplatit tím, že ho necháš přejít i do nebe. A blahoslavený Ježíš mi řekl: **"Má dcero, nehledím tolik na oběti, ale na lásku, s níž jsou přinášeny, a na spojení se Mnou, které mají. Čím více je tedy duše spojena se Mnou, tím více beru v úvahu její oběti. Je-li duše těsněji spojena se Mnou, beru velký ohled na její nejmenší oběti, protože ve spojení se mnou je míra lásky věčná míra, která nemá konce ani hranic. Na druhé straně duše, která se obětuje velmi mnoho, ale není se Mnou spojena, pohlížím na její oběť jako na oběť cizí a dávám jí odměnu, kterou si zaslouží - omezenou. Představ si otce**

a syna, kteří se mají rádi. Syn přináší malé oběti a otec se díky svazku otcovství, synovství a lásky, který je nejsilnějším poutem, dívá na tyto malé oběti jako na velkou věc; cítí se poctěn, dává synovi všechno své bohatství a věnuje synovi veškerou svou pozornost a péči. A teď si vezměte sluhu, který celý den pracuje, je vystaven horku i chladu na příkaz svého pána, a je-li třeba, zůstává kvůli němu vzhůru i v noci - a co dostává? Mizernou odměnu za jeden den, takovou, že kdyby nepracoval každý den, musel by umřít hladu. Takový je rozdíl mezi duší, která má spojení se Mnou, a duší, která je nemá."

Zatímco to říkal, cítila jsem, že jsem mimo sebe spolu s blahoslaveným Ježíšem, a znovu jsem se Ho zeptala: "Má sladká Lásko, řekni mi, kde je ta duše? A Ježíš: "**V očištění. Ach, kdybys viděla, v jakém světle plave, žasla bys!**" A já: "Říkáš, že je v očištění, a pak říkáš, že plave ve světle?" A Ježíš: "**Ano, nachází se ve světle, protože si toto světlo uchoval v záloze a při umírání jej toto světlo naplnilo a nikdy ho neopustí.**" Pochopila jsem, že toto světlo jsou jeho dobré skutky vykonané s čistým úmyslem.

24. října 1910

Neklid a jeho důsledky. Vše pochází z Božích prstů.

Velmi jsem se trápila kvůli nedostatku mého milovaného Ježíše a po svatém přijímání jsem naříkala nad jeho nepřítomností; a Ježíš mi v mém nitru řekl: "Má dcero, dějí se a budou se dít smutné věci, velmi smutné věci." Byla jsem vyděšená. Tak ubíhaly dny bez Ježíše; jen jsem ho často slyšela opakovat: "Má dobrá dcero, měj trpělivost s mým nepříchodem - později ti řeknu proč."

A tak jsem pokračovala v cestě, rozhořčená, ano, ale klidná, když se mi najednou zdál sen, který mě velmi zarmoutil a také znepokojil; tím spíš, že jsem neviděla Ježíše, neměla jsem se na koho obrátit, abych byla obklopena aurou pokoje, kterou má jen Ježíš. Ach, jak je třeba litovat rozrušené duše! Znepokojení je pekelný vzduch, který člověk dýchá, a tento pekelný vzduch vyháňá nebeský vzduch pokoje a zabírá v duši místo Bohu. Dýmajíc tímto pekelným vzduchem v duši, ovládne ji rozrušení natolik, že svým pekelným nárazem způsobí, že i ty nejsvětější, nejčistší věci se jeví jako nejošklivější a nejnebezpečnější. Uvádí vše do nepořádku a duše, unavená tímto nepořádkem, je nasáklá zápachem tohoto pekelného vzduchu, všechno ji rozčiluje a cítí nudu k samotnému Bohu.

Cítila jsem sice pekelné ovzduší, ale ne v sobě, nýbrž kolem sebe, a přesto mi to natolik uškodilo, že už mi bylo jedno, že Ježíš nepřijde - ba co víc, zdálo se mi, že o něj ani nestojím. Je pravda, že šlo o velmi vážnou věc: šlo o to, že jsem byla ujištěn, že nejsem v dobrém stavu, a proto utrpení, Ježíšovy návštěvy, nejsou vůlí Boží, a měla jsem to jednou provždy zastavit. Neříkám o tom všechno, protože to nepovažuji za nutné; napsala jsem to jen proto, abych poslechla.

Následující noc jsem pak viděla, jak se z nebe valí voda jako potopa, která způsobila velké škody a pohřbila celá města, a dojem z toho snu byl takový, že jsem nechtěla nic vidět. Mezitím mi to řekla holubice, která se vznášela kolem mě: "**Pohyb listů, rostlin, šumění vod, světlo, které vniká na zem, pohyb celé přírody, všechno - všechno pochází z prstů Božích. Představ si, že by jen tvůj stav nepocházel z prstů Božích.**" Když tedy přišel zpovědník, vyprávěla jsem mu všechno o svém stavu a on mi řekl, že to byl ďábel, aby mě vyrušil. Zůstala jsem trochu klidnější, ale jako někdo, kdo prodělal těžkou nemoc.

29. října 1910

Tři zbraně k porážce nepokojů.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že se Ježíš na chvíli zjevil, a řekla jsem Mu: "Živote mého života, můj milý Ježíši, v posledních dnech jsem byla rozrušená a Ty, který jsi tak žárlivý na můj pokoj, jsi pro mě v posledních dnech neměl jediné slovo, abys mi dal ten pokoj, o který tolik stojíš. A On: "**Ach, má dcero, bičoval jsem a ničil města a pohřbíval lidské životy - proto jsem nepřišel. V tento den oddechu - neboť pak opět vezmu bič do ruky - jsem ihned přišel, abych tě opět viděl. Musíš vědět, že kdybych neodměňoval věci konané s čistým úmyslem, poctivé skutky a vše, co je konáno z lásky ke Mně, nesplnil bych povinnost spravedlnosti a všechny ostatní Mé vlastnosti by zůstaly zastřené. Proto jsou to tři nejmocnější zbraně, které zničí tuto jedovatou a pekelnou sluj rozrušení.**

Kdyby Mne tedy nutnost trestat donutila, abych na několik dní nepřišel, a toto pekelné ovzduší by tě chtělo napadnout, postav proti němu tyto tři zbraně: čistotu úmyslu, práci oběti - poctivou a dobrou samu o sobě - a obětování se pro Mne s jediným cílem milovat Mne, a přemůžeš každý nepokoj a zaženeš jej do nejhlubšího pekla. A svou lhostejností otočíš klíčem, aby se již nemohl dostat ven a obtěžovat tě."

1. listopadu 1910

Dovršení v jednotě vůle tvoří nejvyšší jednotu.

Ještě v mém obvyklém stavu, ke mně požehnaný Ježíš přišel jen krátce a řekl mi: "**Má dcero, nejvyšší jednotu nastává tehdy, když duše dosáhne tak těsného spojení s mou vůlí, že pohlí jakýkoli stín její vlastní vůle. Tak už není možné rozlišit, která vůle je Moje a která její. Pak se má Vůle stane životem duše takovým způsobem, že je spokojena s tím, čím jí disponuji já i ostatní. Zdá se, že jí vyhovuje cokoli: smrt, život, kříž, chudoba atd. - na to všechno se dívá jako na své vlastní věci, které slouží k udržení jejího života. Dospěje k tomu, že už ji neděsí ani tresty, ale ve všem se spokojí s Boží vůlí. Do té míry, že se jí zdá, že když něco chce já, chce to i ona; a když to chce ona, udělá to Pán. Já dělám, co chce ona, a ona dělá, co chce já.**

Toto je poslední dech dovršení tvé vůle v mé, o který jsem tě mnohokrát žádal a který ti poslušnost a láska k bližnímu nedopřály. Často jsem se ti odevzdával a netrestal tě. Ty ses ale nevzdala Mně, až jsem byl nucen se před tebou skrýt, abych byl svobodný, když Mě spravedlnost donutí a lidé dospěli k tomu, že Mě popouzejí, abych vzal bič do ruky a trestal národy. Kdybych tě měl u sebe, se svou Vůlí při aktu trestání, pravděpodobně bych nenaplnil spravedlnost a nezmiřnil bič. Neboť na nebi a na zemi není větší síly než duše, která je zcela a úplně pohlcena Mou Vůlí. Dosáhne toho, že mě oslabí, a odzbrojí mě, jak se jí líbí. To je nejvyšší jednotu. Pak je tu nízká jednotu, v níž je duše rezignovaná, to ano, ale nedívá se na mé dispozice jako na své vlastní věci - jako na svůj vlastní život, ani se netěší z mé Vůle, ani nerozpouští svou vůli v Mé Vůli. Na tuto se dívám, ano, ale nedosahuje toho, že by mě okouzila, ani nedosahuje toho, že bych se do ní zbláznil, jako je tomu v případě nejvyšší jednoty."

3. listopadu 1910

Duše: Ježíšův ráj na zemi.

Dnes ráno se požehnaný Ježíš zjevil v mém nitru, aby se rozveselil a zbavil se mnoha hořkostí tvorů; a řekl tato prostá slova: "**Ty jsi můj ráj na zemi - má útěcha.**" A zmizel.

Deo gratias.

